

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De omni vana gloria & superbia calcanda, deque desiderio contemptus
sui. Cap. VIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

scilicet volunt videri, amari, laudari, pro deuotis haberi à suis superioribus, & ab his, cum quibus conuersantur, vel etiam à secularibus. Quando ergo vident quòd alius melius se habet, emendareque se non nit, plusque amatur, exaltatur, vel laudatur, quàm ipsi, protinus ob hoc inuident illi, nitunturque ipsum minorare, & auferre famam eius per detractones, & similia. Quintò, amaritudo hæc oritur ex propria peruersitate & malitia: & hoc duobus modis: Primò, ex mala, iniqua, & amaricata conscientia, in qua adeò redditur talis fastidiosus, vt omnibus, cum quibus conuersatur, sit oneri, & efficitur vas omnibus plenum peccatis. Et quia in seipso iniquus est, eisdem oculis ceteros inuetur, ac in peius cuncta interpretatur, instar basilisci, qui omnibus hominibus, quos videre potest, venenum infundit & necat. Nam tales de alijs non norunt aliter iudicare, quàm quales ipsimet sunt. Secundò sciendum est, quòd istiusmodi homines, ex quo ipsimet adeò iniqui & immortificati manent, inuident, quòd diuina gratia tantas virtutes in alijs operatur, & vellent, quòd alios deuotos, humiles, & virtuosos homines inde retrahere possent in eandem, in qua ipsi sunt, iniquitatè. Et quia id agere nequeunt, ideo derident ipsos, & persequuntur verbis, operibus, vel corde, peccantque in Spiritum sanctum.

Omnes has amaritudines oportet tam perfecte vinci & consumi in suauitate diuini amoris, (si aliquem virtutum profectum habituri sumus) vt nostros etiam inimicos ac persecutores amplectamur in corde tam pleno amoris effectu, ac si essent meliores amici, quos habere possemus; prout etiam reuera sunt secundum opera, licet non secundum suum affectum. Quia qui nos persequuntur, ad sublimius meritum nos perducunt, & ad altiore gloria coronam.

De omni vana gloria & superbia caluanda, de què desiderio contemptus sui. Cap. VIII.

Octaua est perfecta mortificatio affectuum vana gloria & propria complacentia, honoris seculi atque superbia, in perfecta cognitione & desiderio omnis contemptus. In his verbis duo sunt principaliter profequenda. Primū est quòd oportet omni vana gloria & complacentia, quam aliquis in seipso habere potest de aliquo virtuoso opere, aut gratia Dei, seu dono, totaliter mori in perfecta agnitione suæ abyssalis vilitatis. Quia nihil tam nociuum homini spirituali, nec aliquid Deo plus displicet, quàm vana gloria, & propria complacentia.

centia. Hinc legimus de sancta quadam virgine nomine Clara, quod propter exiguam tentationem vanæ gloriæ, subtractus ei à Deo fuerit annis quindecim influxus diuinæ dulcedinis ac spiritualis illuminationis: nec prius potuerit redire ad ipsum influxum, etiâ cum multis lachrymis, multo labore, & multis precibus. Nec hoc mirum videri debet, cum hoc solo fideles serui ab infidelibus fecernantur. Quia sicut seruus iustus potest ieiunare, vigilare, orare, elemosynam facere, & alia opera virtuosa perficere in veritate: ita potest & infidelis secundum exteriorem apparentiam: hoc solo excepto, quod non potest domino suo esse fidelis, vt scilicet propterea duntaxat hæc agat, & eius gratiam tantummodo ascribat: quia sibi ipsi ascribit, ac cum oblectatione in his gloriatur, exaltando se, & magnum reputando, vbi tamen se deberet humiliare: aliâs gratia se reddit indignum: eaque abutitur ad suam damnationem potius, quam ad salutem. Igitur satagere debet & recognoscere sine fictione omni gratiam se indignum & peccatorem præcunctis viventibus viliorem. Et ad hoc perueniendum, tres oculi considerationis haberi debent. Primus considerabit multitudinem, turpitudinem, & magnitudinem suorum peccatorum, ingratam etiam ingratitudinem de diuina gratia, quam accepit (in auxilium virtutum, & auersionem à peccatis) donatam sibi à Deo. Secundus oculus considerabit quod à multis peccatis præseruatus sit sola diuina gratia, & non sua resistentia: & quod à Deo subtracta sibi fuerint occasiones & tentationes magnorum peccatorum, in quibus præ omnibus alijs gratius cecidisset, si ipsam diuinam gratiam (sicut alios plurimos) dereliquisset. Tertius oculus considerabit diuinam gratiam profluam largitate, quam sine meritis suis accepit: & quod maximus in mundo peccator, si recepisset gratiam talem, Deo grator existeret, meliusque ipsam custodiret, & fidelius exerceret in opus, quam ipse. Etiam licet alius quilibet hodie maximus peccator existat, crastino die converti poterit, & viuere sanctissime, sicut Paulus, Magdalena, & cæteri. Ex istis punctis peruenire poterit per gratiam Dei, ad cognoscendum veraciter (quantum in eo est) se maiorem totius mundi peccatorem: quia si bonus est, hoc est sola gratia Dei. Et sic poterit Deo gratus fieri ex vna parte, & humiliare seipsum ex altera.

Latus humanæ

Secundum est, quod omni inordinato affectui humanæ laudis, honoris, fauoris, & complacentiæ, quis perfecte moriatur, desiderando ab omnibus contemni, illud, confundi, abijci. O quam parum hæc virtutes que-

res queruntur ac desiderantur, & multo minus acquiruntur. Nam et si reperiantur qui non concupiscant honorari vel alijs placere: attamen valde pauci sunt, qui ex fundo cordis desiderent despici, confundi, illudi, & abijci. Et si appareat eis saepe quod seipfos contendant ex fundo cordis, & desiderent contemni, tamen quamdiu hoc sensibilibiter experti non fuerint, puta improuise magnam despectionem & confusionem accipiendo, & in primo ictu oculi illas recipiendo pleno affectu sine cordis retractione, tamdiu sibiipsis in hoc non confidant. Quia si dixeris, quod talis tibi confusio & despectio non acciderit, ego tibi respondeo, quod te Deus necdum satis fortem & mortificatum ad hoc Despectio cognoscit. Nam ad nihil est Deus paratior, quam ad mittendum verè sui mortificato cordi omnem confusionem, despectionem, & exteriorem aduersitatem: quia nouit summa in hoc consistere merita, ad quæ suos charissimos amicos perducere cupit. Hoc Iesus in semetipso ostendit, quando mortem turpissimam suscepit, & in virginea Matre sua stante sub cruce, in sancto Iohanne Baptista, & in omnibus dilectis Apostolis suis.

Notandum tamen hic est, quod nemo propter desiderium despectionis alteri debet dare occasionem probabilem se confundendi, ne sibi occasio fiat mortalium peccatorum. Sed si confusio aliqua vel despectio sibi præter sua demerita superuenerit, illam amore Dei pleno corde & affectu suscipere debet: quia hæc est via compediōsior ad magna merita, & vitam æternam.

De mortificatione omnis inordinatæ dulcedinis curiositatis quæ intellectus. Cap. IX.

Nona est perfecta mortificatio omnium affectuum erga oblectationes internas spirituales vel sensuales. Notandum quod per sensuales internas oblectationes hic intelliguntur omnes sensibiles gratiæ, deuotio, dilectio, & internæ dulcedines, quæ recipiuntur, & quibus fruimur in inferioribus viribus animæ, ita quod natura & sensualitas hominis participes efficiantur. Ista etiam interdum accipiunt in peccatis mortalibus existentes & permanentes: sed communiter illi suscipiunt, quos à mundo & à peccatis Deus vult retrahere. Modò sunt nonnulli, quorum omnis labor & oratio ad Deum est, ad habendam sensibilem istam gratiam, deuotionem, atque dulcedinem, & quamdiu illam non habuerint, non libet eis aliquid boni operari: videturq;

Tt deturq;